

Gheorghe I. GHEORGHE

Gheorghe I. GHEORGHE s-a născut la 3 august 1946, în municipiul Giurgiu. A absolvit Școala Militară Superioară de Ofițeri Activi de Artilerie Antiaeriană și Radiolocație, Brașov, Facultatea Radiolocație (1968) și Facultatea de Ziaristică București (1975).

A fost ofițer activ în unități operative și de stat major din M.Ap.N. și redactor la gazeta ostășească „De Veghe”. A debutat publicistic în 1970, în gazeta ostășească „De Veghe” și editorial în 1989, la Editura Militară cu un volum de proză scurtă.

Colaborator la numeroase reviste și ziare în paginile cărora a publicat proză satirică, proză de factură polițistă, epigrame, rondeluri, sonete, fabule, parodii. A publicat 21 de cărți. Este inclus în peste 50 de volume colective și antologii de epigrame și proză scurtă.

A obținut mai multe premii/diplome la Festivaluri de Satiră și Umor și concursuri de proză scurtă. A primit premiul „Liviu Rebreanu” al Societății Scriitorilor din România pe anul 2020, pentru romanul „O altă viață”; premiul „Opera Omnia” al Uniunii Epigramiștilor din România pe anul 2023 ; premiul Ligii Scriitorilor din România pe anul 2025 pentru „Cartea de proză scurtă” (volumul „Schimbarea”).

Este membru al Societății Scriitorilor din România, al Uniunii Epigramiștilor din România și al Clubului Epigramiștilor „Cincinat Pavelescu” București, precum și al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România.

Ca președinte al Clubului Epigramiștilor „Cincinat Pavelescu” București, vă propun un profil de scriitor contemporan – un confrate de o modestie chiar exagerată, așa putea spune, dacă parcurgem numai lista cărților publicate. L-am întâlnit la Cercul Epigramiștilor Ingineri al AGIR, condus de regretatul Viorel MARTIN, ambianță în care i-am remarcat volumul scăzut al vocii și neimplicarea în anumite discuții oarecum contradictorii, dar ne semnificative și chiar zgomotoase. Și pentru că este „cadru militar”, mi-am amintit de stagiul pe care l-am efectuat la 20 de ani, în care m-am convins de vorba că „un om cu cât e mai *citit*, cu atât vorbește mai încet”; intradevăr, din cei aprox. 30 de ofițeri numai unul vorbea mai omeneste și avea ce spune.

Și domnul **Gheorghe I. GHEORGHE** are ce spune și mai ales - are ce scrie. A dovedit-o și sunt convins că mai are subiecte interesante din care să plămădească noi creații literare.

Cărți publicate

- **Oameni în haine de veghe** – proză scurtă, Editura Militară, 1989;

- **Drum peste noapte** – proză scurtă, Editura Militară. 1991;
- **Triste amintiri dintr-o trecută viață** – roman, Editura Tradiție, 2001;
- **Profiluri infame prezentate-n epigrame** – Editura Detectiv, 2009;
- **Gemenele**, roman, Editura Detectiv Literar, 2013;
- **Undeva, în Codrul Vlăsiei** – roman, Editura Detectiv Literar, 2014;
- **Ochiul dracului** – roman, Editura Semne, 2015;
- **Talismanul** – roman, Editura Detectiv Literar, 2015;
- **Dulcele sărut al răzbunării** – roman, Editura Semne, 2017;
- **Regăsirea** – roman, Editura Semne, 2017;
- **O altă viață** – roman, Editura Betta, 2020;
- **În cuiul cătării** – epigrame, Editura Betta, 2020;
- **Nepoții lui Argus** – roman, Editura Hoffman, 2020;
- **Scadența** – roman, Editura Betta, 2021;
- **Quo vadis?** – rondeluri, sonete, fabule, Editura Izvorul Cuvântului, 2022;
- **Misterul eșarfei albe** – proză scurtă, Editura Izvorul Cuvântului, 2022;
- **Catrene și epigrame la adresa unor... poame**, Editura Betta, 2022;
- **Când va zbura porcul!** - proză satirică, Editura Betta, 2022;
- **Scrinul cu ace** – epigrame, Editura Betta, 2023;
- **În prima linie** (jurnal), proză, Editura Detectiv Literar, 2024;
- **Schimbarea** – proză scurtă, Editura Izvorul Cuvântului, 2025.

Singura lipsă de modestie (față de remarca de mai sus) o găsim în catrenul referitor la numele pe care îl poartă:

*Glumesc colegii când mă văd,
De numele ce mi s-a dat;
În urmă, însă, las prăpăd...
Fac totul numai la pătrat.*

Aș vrea să-l văd cum rezolvă problema cu *pătratul* având până acum publicate 21 de cărți ...

Prezență în antologii

Antologia epigramei românești – alcătuită de George Corbu, Valerian Lică și George Zarafu, Editura Pro Transilvania, 2007; **Epigrame cu și despre femei** – realizată de Rodica Hanu Pavel și George Zarafu, Editura Grafite, 2008; **...Când pleca odată, la război, un om...** – dicționar selectiv de militari epigramiști și... epigramiști militari, întocmit de Grig M. Doboreanu, Editura Măiastra, 2010; **Epigramiștii noștri** – antologie realizată de Florin Rotaru și Constantin Tudorache, Editura Pim, 2025; **Pandemica** – antologie de proză scurtă, Editura Betta, 2020; **Urme în timp** – antologie de proză scurtă, Editura Betta, 2021; **Și-n vreme de restriște există poezie** – antologia ediției a V-a a Concursului Național de Poezie „Radu Cârneli”, Editura Betta, 2022; **Povestiri în prag de toamnă** – antologie de proză scurtă, Editura Betta, 2022; **Ecouri din viitor**, două volume – antologie „Însemne Culturale”, coordonator Vasilisia Lazăr Grădinariu, Editura Armonii Culturale, 2022; **Tăcerea răstignită** – Antologiile Apollon, Editura Ro.cart, 2022; **Antologie de proză „Mircea Eliade”** – Editura Cervantes, 2023; **Spre toamnele lui Nicolae Velea** – antologie de proză scurtă, Editura Betta, 2023; **Eminescu, un vis în așteptare** – antologie, Asociația Cultural Umanitară „Luceafărul de Vest” Timișoara, Editura Waldpress, 2024; **Antologia Festivalului Internațional al**

Aforismului – Fundația Pelin, 2024; **Antologie de proză „Mircea Eliade”**, Editura Cervantes, 2025; **Caiet de Club** – publicație anuală a Clubului Epigramiștilor “Cincinat Pavelescu” București.

Extrase din aprecieri critice

„...spiritul încorporat în epigramele din volum, originalitatea frapantă a unora dintre ele, prezența tot mai marcantă a autorului în perimetrul epigramei (reviste, festivaluri de profil, volume tipărite), ca fapt de notorietate, reprezintă o izbândă atât pentru epigramistul însuși, cât și pentru breasla oamenilor de spirit căreia, cu distincție, acesta îi aparține.”

George CORBU (volumul de epigrame *Scrinul cu ace*)

„Construcția epică însăși, cu structura și compoziția ei, cu o acțiune desfășurată pe parcursul a 30 de capitole, este gândită cinematografic, ca-ntr-un film cu intrigă polițistă. Incipitul este marcat de o scenă-pilot, ce debutează *ex abrupto* prin imperativul „Dezbracă-te!”, cu dublu impact – *de captatio benevolentiae* și de creare a unui suspans, ambele realizate din perspectiva unui regizor atent la detalii, care mișcă obiectivul, trecând lin de la un personaj la altul, de la general la particular, de la panoramă la prim-planuri semnificative, pentru a sugera tensiunea unui moment ale cărui fire se vor despleti pe durata întregului film.”

Ana DOBRE (romanul *Scadența*)

„Dacă ne gândim la gravitatea temelor abordate... ar trebui să ne apuce plânsul. Dar, prin umorul de bună calitate abordat, șfichiuitor, ne provoacă râsul. Prozatorul reacționează la tarele societății noastre contemporane prin arma sa, scrisul. Și o face cu succes, imaginarul este bogat, umorul copleșitor. Ingeniozitatea se vedește la fiecare povestire. Intotdeauna avem o surpriză finală. Scopul cărții este moralizator. Volumul de proze satirice, *Când va zbura porcul!*, chiar dacă nu întrevide luminița de la capătul tunelului, se citește cu zâmbetul pe buze.”

Lucian GRUIA (volumul de proză satirică *Când va zbura porcul!*)

„De toate sunt 101 poeme plăcute, diverse, ușurelnice la prima vedere, dar greu de alcătuit în fond, pentru că trebuie să ai noutate, rime, ritm și să fii precis în tăietura chirurgicală-socială, pentru că ne aflăm totuși într-un spital al umorului contemporan...”

Florin GRIGORIU (volumul de rondeluri, sonete, fabule *Quo vadis?*)

„Nici mai mult nici mai puțin (autorul, n.n.), experimentează evadarea din vasta lume a realului în aceea, cel puțin la fel de vastă, a imaginarului. Această pricepere a sa se manifestă fiindcă destinul i-a scos în cale menirea de a scrie. În acest sens, el se folosește de un bogat arsenal publicistico-beletristic și radiografiază, cu un ascuțit simț al amănuntului, viața necosmetizată dintr-o structură militară activă înaintea reperului istoric decembrie `89. Cu excepțiile în care firul epic se țese prin alte spații, acțiunea se petrece în fabulosul perimetru Ulmosaharian. O lume pe cât de reală, pe atât de bine ilustrată cu ustensilele imaginației, care pot descrie orice, inclusiv simptomele unui fel de fericire consumat în pustiul nefericirii.”

Firiță CARP (volumul *În prima linie – Jurnal*)

Extrase din operă

Blestemul

Petrică Fieraru era cunoscut în sat după porecla Căruțașu. Și nu pentru că ar fi fost singurul proprietar de atelaj și nici pentru că ar fi practicat cărușia. Nu. Motivul era mult mai simplu: fie zi sau noapte, ploaie, caniculă sau viscol, furtună sau cer senin, indiferent că avea de parcurs șapte kilometri sau o sută de metri, Petrică se deplasa numai în căruță.

Nimeni din neamul lui nu avusese căruță. Ca să respectăm adevărul, tatăl lui posedase un car cu boi. Dar nu se bucurase prea mult de asta. La aproape un an după ce îl cumpăraseră, atelajul fusese „rechiziționat” de colectiva care se înființase și în satul lor. Printre ultimii săteni, dacă nu chiar ultimul, se înscrisese și el,

„benevol-forțat”, cum se plângea când nimerea cu alți săteni la bodegă și avea în fața cui să-și descarce sufletul, să-și plângă durerea. Oamenii părăseau unul câte unul localul, se temeau să nu fie chemați și chestionați pe motiv că nu iau atitudine. Până la urmă nu l-au mai primit în crâșmă. „Mata, după cum declari mereu, nu mai ai ce pierde. Boii ți-au fost luați, familia te-a părăsit, te doare în cot, vorba dumitale, de ce se va întâmpla. Dar noi, ceilalți, avem familii de întreținut și nu știi când vine unul și ne întreabă de ce am tăcut, de ce nu am luat atitudine, de ce nu am informat pe cine trebuie despre vorbele tale dușmănoase la adresa colectivei și ne trezim la dracu-n praznic. Așa că, te rog, fii înțelegător, nu mai da pe aici”, i-a explicat odată ospătarul și Costache, că uitai să vă spun, așa îl chema, a înțeles. De atunci cumpăra băutura de la alimentară, mergea acasă și bea de unul singur pe prispă, unde și adormea de cele mai multe ori.

Nevastă-sa, mai realistă, simțind mersul evenimentelor, îi ceruse, și nu numai o dată, „să dea dracului boii, să renunțe la cumpărarea lor, Stănică tocmai de asta îi vinde, să nu-i cedeze colectivei, unde este obligat să se înscrie, altfel fiu-său nu poate intra la facultate, după cum îi spusese ei o vecină a lui Stănică de lăsata secului, când se văzuseră la cimitir, venită, ca și ea, pentru pomenirea morților. Iar cu banii ăștia ne reparăm și noi casa, că mâine-poimâine cade peste noi”. Costache din proastă nu a scos-o, a făcut cum l-a tăiat capul și a pierdut.

După ce a rămas fără boi Costache s-a trezit și fără nevastă și copii care plecaseră la părinții ei. Petrică era mic pe atunci, nu a înțeles de ce au plecat de acasă și nici nu i s-a explicat, nici atunci, nici mai târziu, la maturitate. A aflat motivul de la alții, dar și aceia nu erau în cunoștință de cauză, povesteau din auzite.

Moartea lui Costache, survenită la puțin timp după pierderea boilor, a fost ciudată și mult timp s-a vorbit despre ea în sat. Echipa din care făcea și el parte se găsea la prășitul porumbului. La prânz oamenii s-au retras la capătul lotului să mănânce. La câțiva pași erau Florea Păduchiosu cu nevastă-sa. Femeia întinsese un prosop și puneă în două străchini mâncarea adusă de acasă. Florea sorbea tacticos dintr-o sticlă, după culoare părea a fi rom. Observând că vecinul său a scos dintr-un ambalaj de ziar doi cârnați, s-a gândit să facă o glumă.

- Cârnații sunt luați de la Silvestru?

- Da, răspunse obosit Costache.

- Am auzit că, după achiziționarea de către colectivă a tractoarelor, vitele de tracțiune luate de la săteni au fost duse la abator și din carnea lor s-au făcut salamuri și cârnați. Cârnații ăștia poate sunt chiar din boii tăi.

Costache, care tocmai ducea cârnatul la gură să muște, a rămas cu mâna în aer. A stat așa înțepenit mult timp, de parcă împietrise. Abia când Florea l-a zgâlțâit mai tare

și-a revenit. A pus cârnatul pe prosop, pe care l-a strâns cu tot ce era pe el, l-a pus într-o șovarcă și a intrat în lanul de porumb pentru a-și continua munca. Florea Păduchiosu a încercat să dreagă „ciorba”, cum s-a scuzat el în fața colegilor de echipă, dar degeaba.

Când a plecat Costache spre casă nimeni nu a observat, ocupați fiind cu prășitul. Când au ajuns la capătul lotului au constatat lipsa lui. Nu și-au pus întrebări, însă, poate omul, simțind că are anumite nevoi fiziologice, s-a retras într-un loc izolat să le rezolve. Și-au continuat munca, dar Costache nu a mai apărut.

„S-o fi dus acasă să mănânce”, a opinat cineva și oamenii și-au văzut mai departe de treabă. La întoarcerea acasă Florea a trecut pe la tatăl lui Petrică să își ceară scuze. L-a găsit mort în pragul camerei în care dormea. Alături, pe prosopul desfăcut, erau cei doi cârnați pe care alergau deja, încolo și înapoi, furnicile și doi gândaci.

Rondelul celor cinci cuvinte

*Tineți minte cinci cuvinte,
E la fel ca înainte:
Sărăcie cu duiumul
Și hoție la tot drumul,*

*S-a ales din vise scrumul,
A crescut, în schimb, uiumul...
Tineți minte cinci cuvinte,
E la fel ca înainte:*

*Ne-au învăluit cu fumul
Unor false jurăminte
Și ni s-a umplut albumul
Cu dureri și cu morminte.*

E mai rău ca înainte...

Rondelul unui „tun”

*După ce a dat un „tun”
Și-a aflat de el tot natul,
S-a-ntâlnit cu un tribun
Să îi ceară sfatul.*

*S-au văzut la un dejun
Și i-a povestit păcatul
Despre cum a dat un „tun”
Și-a aflat de el tot natul.*

*Să n-ajungă arestatul
Ce va fi dus în „surghiun”,
Să discute cu juratul
Ca să-l scoată tot imun*

Și-i va da juma' din „tun”.

Canis familiaris (fandezie în trei sonete... sonate)

1. *Un cățeluș, nu prea băgat în seamă,
Vru să se afirme ca independent,
Privind în jur a vieții panoramă
Cu gând să fie puterii confident.*

*Fu criticat, dar n-a fost nici o dramă
Și-a văzut de drum la fel de insistent,
Adulmecând mirosul de pastramă,
Gândind scenarii spre un angajament.*

Dulăii, având nevoie de un vot

*Ajunse curând la râvnita stare,
Munca puțin, avea salariu mare.
La-ntâlnirea cu rudele canine,*

*„Îți place-acum?” – veni o întrebare.
Răspunse: „Da, postura îmi convine,
Căci în politică se latră bine.”*

3. *De la un timp se-ntreabă bătrânul Dog,
Văzând că în sat nu prea mai sunt căței,
De ce au plecat în lumea largă ei,
Lăsând în urmă tristețe și pârlog?*

Mai vezi ici-colo un câine hodorog

*S-ajungă-n frunte, să stăpânească tot,
L-au ofertat să le fie de folos,*

*Să îi ajute ca bunul patriot.
Și acceptă cu un zâmbet copios:
„Doar la guvernare poți roade un os!”*

2. *Dulăul ciobănesc, neavând vreun rost,
Tăind doar frunze la frați comunitari,
S-a hotărât să își caute un post
Cu salariu bun și perspective mari.*

*Nefiind de felul lui naiv sau prost,
Nu acceptă funcții de bugetari.
Și după căutări găsi un adăpost
Într-un partid select, cu mulți demnitari.*

Fabula „recunoștinței”

*Un urs,
din hibernare fiind trezit,
umbla prin pădure necăjit,
plângându-se (pe un ton grăitor:
mor! mor! mor!)
că nu găsește de mâncare,
până a căzut leșinat
pe cărare.
Din întâmplare,
o căprioară a trecut prin zonă
și găsinu-l întins pe al ierbii covor
s-a repezit să îi acorde primul ajutor.
Fiindcă ursul avea puterile slabe,
i-a masat fruntea,
apoi mușchii celor patru labe,
l-a stropit cu apă rece de izvor,
i-a dat o lingură de miere ca întăritor
și până la urmă,
văzând că leșinul nu se curmă,
i-a făcut respirație gură la gură.
Revenindu-și,
dintr-o singură lovitură
ursul a omorât-o pe căprioară.
Și-a potolit foamea
și carnea ce a rămas
a depozitat-o în cămară.*

*vând în grijă câțiva săraci boldei,
Hrănindu-i te miri cu ce și fără lei –
Blestemați să meargă înspre pocinog.*

*Și tot lătrând în nopțile cu lună
Sau ziua meditănd, ciupind o strună,
A înțeles aceste expatrieri.*

*Deși nu vrea să semene furtună
Le-ar zice-o în față, fără mângâieri:
„Trai de câine ca la noi, nu-i nicăieri!”*

EPIGRAME

Emigrantul

*Ne vom pierde strămoșescul grai,
Că românul, cu privirea-n zare,
Nu mai stă pe un picior de plai,
Ci pe unul... gata de plecare.*

Gripa este de vină

*Când vecinul, pe-nserat,
M-a găsit la el în pat,
Soața-i murmură din buze:
„A venit să-i pun ventuze.”*

Anatomie

*Inima soției mele,
Vă spun astăzi, fără fard,
Are două pătrățele:
Miocard și Mastercard.*

Despre adulter

*Vecina de la trei, de soț înșelată,
Nu s-a manifestat, de fel, afectată.
- Dac-aș greși,
tu cum treci peste hop?
- Te iert și eu...
dar după ce te-ngrop.*

Morala lesne o găsești:
Cel pe care nu-l lași să moară,
nu te lasă să trăiești.

Cunoscând un politician

Cu un amiabil ton
S-a recomandat: Trombon.
Și rămân, pe loc, uimit:
Doamne, cum le-ai potrivit!

Totul se plătește

Cu nevasta secretară
Multe zile am tras chiulul,
Dar pe șef l-au dat afară...
Și acum îi cresc copilul.

Profil realizat de **Ioan GANEA-CHRISTU**

Președinte al Clubului Epigramiștilor "Cincinat Pavelescu" București

Membru UZPR